СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

РІК LVII. Ч. 70. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 26-го БЕРЕЗНЯ 1949. — No. 70. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MARCH 26, 1949. VOL. LVII.

ТРИ ЦЕНТИ в Злуч. Держ. Америки ПЯТЬ ЦЕНТІВ Закордоном — Тел. „Свободи": BErgen { 4-0807 4-0237 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 — THREE CENTS in the United States; FIVE CENTS Elsewhere

КОМУНІСТИЧНА РЕВОЛЬТА В З.Д.А. БУЛА ПЛЯНОВАНА В 1945 РОЦІ

Ню Йорк, 24. березня. — Книжечка „Основи ленінізму", яку прокуратор предявив в федеральнім суді на розправі проти 11 провідних комуністів, була написана теперішнім диктатором Советів Иосифом Сталіном ще перед 1945 р. У ній містяться засади для переведження революції в капіталістичних країнах і там між ін. сказано: „Закон насильної пролетарської революції є неминучим правом при встановленні диктатури пролетаріяту". Друга книжечка під заг.: „Чому комунізм", написана М. Дж. Олджіном, тепер уже помершим редактором жидівського щоденника „Фрайгайт" у Ню Йорку, містить у собі такі твердження: „Сила й насилля є есенцією держави... Не робітнича класа, а державні наставники вживають сили... Нема причин, щоб робітники не вживали її проти свого ворога, коли прийде кінцевий зудар". Третя книжка, під заг.: „Комуністична партія — Підручник для організації" — написана підпольним провідником комуністичного руху в Америці, Дж. В. Пітерсом, навчає, що для переведення успішної революції треба наперед приготовити хоч частину війська, бо тоді від них можна буде дістати зброю, літаки, воєнні кораблі, трійливі гази — для боротьби проти наставників". Найпершим завданням є зробити кожного члена Комуністичної партії професійним революціонером. Кожний комуніст мусить знати, що він має сповнити історичну місію... Він має організувати й вести маси для революційного скинення капіталізму й заведення нового ладу і встановлення Советської Америки". — Оці всі три книжечки дістав Луіс Буденц, колишній редактор комуністичного щоденника „Дейлі Воркер" як підручники для писання статей в своїй газеті. Буденц покинув в 1945 р. становище редактора цієї газети, став католиком, а тепер є свідком уряду.

Він склав свідоцтво сьогодні, що Дмитро Мануїльський, який як представник під-советської України приїхав на зібрання Організації Обєднаних Держав в 1945 р. до Сан Франсиско, видав наказ американським комуністам, щоб вони покинули мирну тактику, а почали підготовку до насильної акції. Лист Мануїльського в цій справі був написаний кореспондентом Дейлі Воркера, Иосипам Старобіном, одначе лист, підчас його читання, вирвав з рук Буденца Джек Стечел і вже ніколи його не звернув. Щойно за кілька місяців французький комуніст Жак Дікльо написав статтю про конечність зміни тактики американських комуністів з мирної на революційну. Цю статтю передрукувала Дейлі Воркер і вона стала наказом для комуністів в Америці. Після того пішло творення й акція різних комуністичних фронтів.

ЧОРЧИЛ НА ГОСТИНІ В ПРЕЗИДЕНТА.

Вашингтон.— Винстон Чорчил, премієр Великобританії підчас другої світової війни, приїхав до Америки передучора, а вчора був на гостині в президента в Домі Блер, де хвилево находиться резиденція президента.

ГОЛОВНІ РАДНІ У. Н. СОЮЗУ ЗУСТРІЧАЮТЬ УКРАЇНСЬКИХ ІМІҐРАНТІВ НА ЗАЛІЗНИЦІ.

Ню Йорк. — З нагоди побуту на річнім засіданні Головного Уряду Українського Народного Союзу в Джерзі Ситі, вийшли головні радні на зустріч новим українським іміґрантам зі скитальщини, коли вони приїхали до Ню Йорку під опікою З. У. А. Допомогового Комітету. Це були подорожні що приїхали в числі 130 осіб кораблем Марін Тайґер до пристані в Бостоні в четвер 24 березня в год. 2 сполудня. Там зустрінули їх іменем місцевого Українського Допомогового Комітету місцеві українці, яким до помочі приїхала з нюйорського Українського Переселенчого Осередка секретарка Анна Курило. Коли вони приїхали потягом на пенсилвенійську станцію в год. 12 в півночі, їм на зустріч вийшли: заступник голови Григорій Герман, гол. контрольор Дмитро Капітула і радні: Олена Штогрин, Микола Давискиба, Волод. Дідик, Павло Дуда, Іван Кокольський, Степан Слободян, Дмитро Шмаґала, Тарас Шпікула та Іван Романишин. Вони помагали теж розміщувати іміґрантів на різні потяги представницям Переселенчого Осередка Марії Демидчук та Катерині Пелещок.

УРЯД ОБВИНУВАЧУЄ СОВЄТИ В СТРИМУВАННІ НОВИН ДЛЯ НАСЕЛЕННЯ.

Вашинґтон. — На передодні просовєтської Культурної та Наукової Конференції для Світового Миру в Ню Йорку департамент стейту видав брошуру на 26 сторінок, у якій в гострих словах закидає совєтському урятові навмисне стримування заграничних вістей про нові ідеї. Це має бути засіб совєтського уряду для втримування населення в незнанні нових подій і ідей.

Демонстрації проти конференції в Ню Йорку.

Ню Йорк. — Різні організації, головно ветеранські, підготовили масову демонстрацію коло готелю Валдорф Асторія з нагоди просовєтської Культурної й Наукової Конференції. У списку організацій, що беруть участь і у пікетуванні, згаданий в часописах теж і Український Комітет Америки. Поліція хотіла обмежити розміри демонстрацій в пятницю, одначе опісля відкликала обмеження.

ПРЕЗИДЕНТ ВІДКЛИКАВ ПРОМОВУ, О.Д. ВІДКЛИКУЮТЬ ЗАЛОЖЕННЯ УГОЛЬНОГО КАМЕННЯ.

Вашинґтон. — Президент Труман відкликав свій приїзд до Ню Йорку на день 10 квітня на заложення угольного камення під будову палати Обєднаних Держав. Це вже третя промова, відкликана президентом на найближчу мету.

ТРЕТІЙ ДЕНЬ НАРАД РІЧНИХ ЗБОРІВ ГОЛОВНОГО УРЯДУ У. Н. СОЮЗУ

Третій день нарад річних зборів Українського Народного Союзу, що ними — як і в попередніх днях — проводили напереміну головний предсідник Микола Мурашко та його заступники Григорій Герман і Марія Малевич, почався в середу, 23-го березня, в год. 9:30 рано та був майже в цілости присвячений звітам головних радних і дискусії над ними.

ЗВІТИ ГОЛОВНИХ РАДНИХ

ПАВЛО ДУДА
Віндсор, Онт., Канада.

Працював в місцевому відділі та околиці. Брав активну участь в кампанії за новими членів. Ширив Союзову ідею та репрезентував Союз на місцевих імпрезах. Брав активну участь в місцевому громадському житті, зокрема піклувався новими іміґрантами та заохочував до цего інших. Спеціяльних доручень продовж звітового року не мав, а свої Союзові обов'язки виконував в міру часу і можности по своїй найкращій волі. Співпрацював з іншими головними урядниками.

СТЕПАН СЛОБОДЯН
Филаделфія, Па.

Виконував всі ті обов'язки, що були наложені на нього титулом його уряду та статутом УНСоюзу. У своїй филаделфійській окрузі протягом року відбув три окружні наради відділових урядників, на одній з яких був приявний теж головний предсідник УНСоюзу, Микола Мурашко. Підносить організаційні заслуги організатора п. А. Маланчука. Стверджує, що під час кампанії у Филаделфії зорганізовано з нових іміґрантів новий 430 відділ, що заповідається як один з найкращих відділів у тій місцевості. Брав активну участь в загальному українському житті. Щиро піклувався новими іміґрантами і з приємністю стверджує, що він сам спровадив зі скитальщини кільканадцять українських родин. Брав активну участь в працях Допомогового і Конгресового Комітетів. Видвигає клич: сто тисяч членів в Українському Народному Союзі.

(Докінчення на стор. 4-тій).

22-ГА КОНВЕНЦІЯ У.Н. СОЮЗУ ВІДБУДЕТЬСЯ В КЛІВЛЕНДІ

Річні збори Головного Уряду Українського Народного Союзу на закінчення четвертого дня своїх нарад ухвалили більшістю голосів, щоби 22-га з черги конвенція УНСоюзу, що припадає на наступний 1950-тий рік, відбулася в місті Клівленді, Огайо. Подробиці ухвали на іншому місці в звідомленні з четвертого дня нарад.

ЧЕТВЕРТИЙ ДЕНЬ НАРАД РІЧНИХ ЗБОРІВ ГОЛОВНОГО УРЯДУ У. Н. СОЮЗУ

Четвертий день нарад річних зборів Головного Уряду Українського Народного Союзу відкрив в четвер, 24-го березня, в год. 9:30 рано, головний предсідник Микола Мурашко та проводив ними напереміну зі заступн. гол. предсідника, Григорієм Германом. На першому місці порядку нарад було продовження дискусії над 7-ою точкою, именно завдання УНСоюзу в теперішньому і майбутньому.

Дискусію започаткував гол. контрольор Володимир Гірняк своїми спостереженнями і висновками. Він, працюючи в Канаді в характері організатора УНСоюзу, мав можність багато дечого добачити на місцях, зустрічався з багатьма людьми, у великій мірі з новими іміґрантами, що їх вже більша кількість приїхала до Канади, і власне у зв'язку з новими іміґрантами він бажав би поділитися своїми думками з іншими головними урядниками. Приїжджаючи на наш новий контінент, нові іміґранти зустрічаються з людьми різних угруповань, одні з яких виконують більше а інші меньше корисну для загалу роботу. Тому важливе завдання — своєчасно освідомити цих нових іміґрантів про роботу і вартість тих груп в минулому і теперішньому. Бо поширюється баламутство не тільки щодо напрямків і праці політичних угруповань, але й щодо запомогових організацій. Для прикладу: організатори деяких запомогових організацій підшиваються під УНСоюз, щоби дістати нових членів, говорячи що то „все одно", що вкоротці ті всі організації всерівно злучаться. Подібно шкідливу для УНСоюзу роботу виконують і деякі газети в Злучених Державах, що замість боротися проти справжнього большевицького ворога, вони залюбки і вдаючи, що не нападають на сам Союз, пробують „воювати" з його головними урядниками, то знову з редакторами „Свободи", та зі „Свободою", отже з газетою, яка їх самих вивела в люди та якій вони мають багато дечого завдячувати. Тому бесідник пропонує видати брошурку чи розкидку, в якій ці справи були б належно представлені і вияснені, як теж „Свобода" повинна про ці справи частіше писати та пояснювати що зробив УНСоюз для українського загалу та української справи, яка це організація та що вона думає

(Докінчення на стор. 3-тій).

ГОЛОВНИЙ УРЯД У. Н. СОЮЗУ ТА РЕДАКЦІЯ „СВОБОДИ" І „ЮКРЕЙНІЕН ВІКЛІ".

ЗМІНА НА ПОСТІ МІНІСТРА ЗБРОЙНИХ СИЛ В СОВЄТАХ

Лондон, 25 березня. — Московська радіовисильня вчора ввечорі повідомила про відставку маршала Ніколая А. Булґаніна з посту міністра совєтських збройних сил та про призначення на його місце маршала Александра М. Васілєвского, не подаючи жадних офіціяльних причин цеї зміни. В урядовому совєтському комунікаті сказано: „Президія Верховної Ради СССР звільнила маршала Н. А. Булґаніна, заступника голови Ради Міністрів СССР, від його обов'язків міністра збройних сил СССР. Президія Верховної Ради СССР призначила маршала Совєтського Союзу, Александра М. Васілєвского, міністром збройних сил СССР". Маршал Булґанін, що має тепер 53 роки, був перебрав це міністерство від Сталіна в 1947 році і тоді теж був призначений заступником голови Ради Міністрів. В повідомленні не сказано, чи і від цего посту його „звільнено", чи на ньому він дальше залишився. Маршал Васілєвський, що командував совєтськими військами в наїзді на Манджурію в 1945 році, був заступником міністра збройних сил, а від 1946 до грудня минулого року був шефом штабу. Як згадано, в совєтських повідомленнях не подано жадних причин цих змін, але у Вашинґтоні цю останню зміну в совєтському уряді порівнюють з цілою серією недавніх, включно з відставкою Молотова та призначенням Вишинського міністром закордонних справ, та роблять висновок, що і ця зміна наступила в рямках нової совєтської політики, щоби на високі відповідальні пости призначувати осіб з-поза Політбюра. Звертається увагу на разячу подібність тих останніх змін. Маршал Булґанін, подібно як і Молотов, є членами Політбюра, тоді як Булґанін, подібно як і Вишинський, є тільки „техніком".

БЕВИН ВИЇХАВ ПІДПИСУВАТИ АТЛ. ПАКТ.

Лондон, 25 березня. — Британський міністер закордонних справ, Ернест Бевин, відчалив вчора на кораблі „Квін Мері" зі Савтгемптону до Злучених Держав, щоб взяти участь в урочистому підписанні оборонного Атлантійського пакту у Вашинґтоні 4-го квітня. В коментарах заявляється, що це його найвеселіша подорож за всю його карієру. У Вашинґтоні він при цій нагоді відбуде цілий ряд інших конференцій, на яких будуть обговорені спільні американсько-британські справи, м. ін. теж їх політика в Німеччині.

КОЖНИЙ 7-ИЙ АМЕРИКАНЕЦЬ ВМИРАЄ З ГОЛОДУ —БРЕШЕ БОЛЬШЕВИЦЬКА ПРОПАГАНДА.

Москва, 25 березня. — Місцева партійна „Правда" вчора надрукувала таку безглузду нісенітницю, мовляв, в Злучених Державах Америки кожний сьомий мешканець країни голодує. В цьому самому повідомленні ще стільки всіляких брехливих нісенітниць про „терор", „експлуатацію" і тим подібні „знущання" американських „правлячих кол" над робітництвом, що їх здоровою головою було б важко навіть видумати.

ПРЕЗИДЕНТ ТРУМАН БУДЕ ПРИЯВНИЙ ПРИ ПІДПИСУВАННІ АТЛАНТІЙСЬКОГО ПАКТУ.

Вашинґтон, 25 березня. — Президент Труман повідомив вчора, що він буде приявний при підписуванні Атлантійського пакту, що має наступити у Вашинґтоні, в понеділок 4-го квітня. Пакт буде підписаний в міждепартаментальній авдиторії в будинку департаменту праці. Всі місця зарезервованні для офіціяльних представників і преси.

В ПАРИЖІ ПІДПИСУЮТЬ ІТАЛІЙСЬКО-ФРАНЦУЗЬКИЙ ПРОТОКОЛ.

Париж, 25 березня. — Італійський і французький міністри закордонних справ, граф Карльо Сфорца та Роберт Шуман підпишуть тут сьогодні спільний протокол, що передбачує заключення митного союзу між обома країнами та цілий ряд інших договорів. Митний союз матиме за завдання наладнати якнайтіснішу господарську і торговельну співпрацю, що мало б бути досягнене поступово продовж кількох років.

ГРЕЦІЯ ХОЧЕ АМЕРИКАНСЬКИХ ВІЙСЬК ДЛЯ ОБОРОНИ КОРДОНІВ.

Атени, 25 березня. — Грецький премієр Темістоклес Софуліс заявив вчора, що його країна й уряд „дуже радо привітали б" більше американських військ для охорони північних кордонів Греції перед її большевицькими сусідами. Премієр Софуліс зложив свою заяву пресі, вияснюючи фальшиво інтерпретовані повідомлення, мовляв, Греція не бажає собі американських військ.

ВІДЛОЖЕНО ЮГОСЛАВСЬКІ ДОМАГАННЯ ДО АВСТРІЇ.

Лондон, 25 березня. — Західні представники на конференції заступників міністрів закордонних справ чотирьох великодержав, що підготовляють мировий договір з Австрією, погодилися вчора на совєтську пропозицію, щоби спірні югославські домагання до австрійської території відложити на дальший плян та приступити до обговорення чергових точок.

КАРДИНАЛ ЗАСУДЖУЄ ЦЕНЗУРУ В ЕСПАНІЇ.

Мадрид, 25 березня. — Еспанський кардинал Педро Сеґура і Саєнз, архиєпископ Севільї, видав пастирського листа, в якому засуджує державну дирекцію преси за цензуру його церковної заяви. Видвигнені кардиналом обвинувачення мали надобре перелякати „побожні" серця еспанських міністрів.

ПІДПИСАНО ДОГОВІР ПЕРЕМИРЯ МІЖ ІЗРАЇЛЕМ І ЛИВАНОМ.

Тель Авів, 24 березня. — Представники Ізраїля і Ливану підписами вчора договір перемир'я, встановлюючи відповідну демаркаційну лінію та відповідно обмежуючи контін-

SVOBODA
UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$7.00	One year	$7.00
На пів року	$3.75	Six months	$3.75
На три місяці	$2.00	Three months	$2.00
В Джерзі Сити і Закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
Число з понеділка (англійською Частиною):		Monday's issue (the Ukrainian Weekly, English language supplement):	
На рік	$2.50	One year	$2.50
На пів року	$1.50	Six months	$1.50

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

НЕ ТОЛЕРАНТНІСТЬ, А ПРИВІЛЕЇ!

Навіть годі уявити собі, щоб у часі напруження між націстівською Німеччиною і Злученими Державами, могли прибувати до Америки визначні націсти на якийсь „науковий" чи інший зїзд, про який сам вашингтонський уряд сказав би, що це зїзд для пропаганди націзму та оборони політики Берліна. Навіть нині, коли вже націстівська Німеччина повалена і Америка готується до повного замирення з Німеччиною та помагає її розбудовувати, не пускають до Америки німців, що були звязані в той чи інший спосіб з націзмом, хочби не було на їхнім сумлінню ніяких проти-американських виступів, чи якоїсь зневаги, зверненої в бік Америки та її способу життя і думання.

Тим не хочемо брати в оборону цього чи другого мистця з Німеччини, що його не впускають до Америки. Зовсім ні! Нам ідеться про що інше. Ми тільки не можемо зрозуміти, чому не вживається тої самої логіки супроти мистців з Совєтів, та ще таких, яким можна одверто доказати, як погано вони відносяться до Америки та її культури. Та й чому міряти одною міркою націстів, а другою комуністів? Чому ще й нині признаємо большевицьким „культурним репрезентантам" привілеї, на які вони ніяк не заслуговують? Могли американці помилятись щодо цього давніше і не визнаватись десятками років, що теж і „культурні" репрезентанти, що виїзджають зо Совєтів, є нічим іншим, а тільки політичними агентами Кремля та комуністичними пропагандистами, але чи можна ще й нині цього нерозуміти?

Думаємо, що навіть годі припускати, щоби більшість американців цього ще й нині не розуміла, бо ж уже сам уряд виразно вияснює, що собою уявляють ці совєтські „культурні" делегати, що прибули до Ню Йорку на Культурну та Наукову Конференцію в справі світового миру. Тому так тяжко догляпатись, чому американський уряд обдаровує ворогів Америки і демократії такими привілеями в часі, коли так важко добути згоду на приїзд до Америки на якусь конференцію чи конгрес ученим чи політикам, які були, є і остануть приятелями Америки, американського народу та його демократичної ідеології. Коли вже спроваджувати до Злучених Держав мистців, учених та письменників з Европи, то чи не краще спровадити їх з європейської скитальщини на культурний і науковий зїзд, бо тоді бодай спровадили б ми приятелів Америки, які сказали б правду про совєтську науку, совєтське мистецтво і совєтську політику. З такого була б велика користь для будуччини Америки та вільного світу, бо світ пізнав би краще комуністичне варварство, а ми пізнали б, можливо, нові способи, як з ним боротись.

Ще одно: Не можуть говорити про справжній мир у світі учені, мистці та письменники, що славлять злочинний сталінський режим та є пропагандистами совєтської агресії, себто поневолювання Москвою щораз більше народів. Впускати таких людей добровільно й законно до Америки, значить робити кривду сотням мільйонів людей, що мучаться у совєтській неволі й не мають змоги навіть слова сказати про свою муку і неволю. Совєтські „науковці" та „мистці", що сюди приїхали, не прийшли сказати слово в обороні мучених людей у Совєтах, а тільки прибули вихваляти Сталіна та совєтську неволю і доказувати, що совєтська неволя куди краща від американського способу життя.

На нашу думку немає найменшої рації давати совєтським агентам аж такі привілеї!

Обєднання церков проти спільної небезпеки

165-членний екзекутивний комітет Федеральної Ради Церков Христа в Америці ухвалив піддати думку дорадчому тілові цієї Ради, щоб вона постаралася за вислання представників „високого рівня" до Ватикану й до Світової Ради Церков, щоб цілтися на спільні наради в справі комуністичної загрози свободі релігії. Ухвала екзекутивного комітету була винесена на підставі резолюції, схваленої минулої пятниці в Клівленді на Красвій Конференції Для Студій Церков і Світового Ладу.

Довгі назви різних комітетів і рад не повинні бути перешкодою до зрозуміння, про що саме йдеться. Ці назви вказують хіба на велетенське зрізничкування між християнськими групами, які, в засаді, творять одну Христову Церкву, а які безупину воюють між собою, не допускаючи до остаточного обєднання в „одно стадо з одним пастирем", як це сказано в Біблії Нового Завіту.

Згадана Рада, схвалюючи резолюцію, остерегла наперед перед „сліпим виявом почування" і „безглуздою істерією", яка може спонукати людей „видати війну в обороні Церкви", як це дехто говорить.

Виконання місії, тобто висилку делегацій до Ватикану й до Світової Ради Церков, доручено методиському єпископові Ню Йорку, Дж. Бромлі Окснем. Він є головою дорадчого тіла Федеральної Ради Церков Христа, отже йому буде це легше зробити, ніж кому іншому.

Світова Рада Церков повстала на зїзді протестантських і православних церков в місті Амстердамі, в Голяндії, в місяцю серпні. Вона обєднує 150 протестантських і православних груп в 54 країнах. Ватикан це осідок голови Католицької Церкви, папи римського. Найновіше видання Британської Енциклопедії виказує, що усіх християн на світі є 601,016,818. З того католиків є 338,385,939, східних православних 127,629,986, а протестантів 135,000,893. Якщо йдеться про приєднання східних православних до протикомуністичної акції, то, повище згадане число не може мати великого значення, бо тільки ті православні, які найшлися поза сферою совєтських впливів, можуть бути зараховані до активних прихильників протикомуністичного руху. Зрештою католики і протестанти, які опинилися поза залізною заслоною, теж не мають свободи діяння.

Та в цьому випадку не важна чисельна сила, а сама ідея обєднання християнства для великої справи. Це мабуть перший випадок за теперішнього покоління, що загалом появилося змагання серед християн до обєднання для оборони перед заливом безбожництва.

Ідеалісти ніколи не тратять надії. Тому, хто розуміє вагу наміченого обєднання, буде слідити пильно за цею важною справою, а навіть вірити в таке обєднання. Про вислід започаткованих переговорів мають скласти звіт майбутні делегати на засіданні екзекутивного комітету Федеральної Ради Церков Христа дня 17. травня б. р. Буде дуже цікаво почути, що вони скажуть у цій справі.

Микола Чубатий.

Атлантійський Пакт та визволення України

Міжнародне положення зачинає прибирати вже ясні форми. Час вагань та надій, що все таки ще може дасться погодити схід зі заходом, проминули й проти себе стали вже два зорганізовані табори: бльок держав, кермований Совєтами, та бльок держав, обєднаний Атлантійським оборонним пактом, що минулого тижня став вже дійсністю. Атлантійський Пакт, що обєднує Британію, Францію, Бельгію, Люксембург і Голяндію в Европі та Злучені Держави й Канаду в Америці має завдання одним муром протиставитися дальшому наступові російського комунізму на Европу. Напад на одного із учасників пакту буде вважатися нападом на всіх.

Крім оригінальних членів Атлантійського Пакту можуть бути запрошені в члени теж інші держави. І на ділі вже запрошено Норвегію, Данію, Португалію та Італію. Пляноване є теж приступлення до Атлантійського Пакту західної Німеччини, що саме тепер організується в державну одиницю та евентуально Еспанії, коли б там змінився теперішній внутрішній лад, зближений до фашизму.

Одним словом мілітарний оборонний пакт держав північно атлантійського басейну обіймає всі ці держави, що на них розтягнула Америка благодати Пляну Маршала, себто пляну економічної відбудови країн західної Европи знищених економічною війною.

Немає сумніву, що поміж економічним пляном Маршала та мілітарним Атлантійським Пактом існує істотна лучність. Америка допомагає економічно двигнутися державам західної демократичної Европи на це, щоб вони стали економічно здорові, нормально продукуючі та спосібні боронити себе проти наступу російського комунізму. Відомо ж, що нації економічно зруйновані стають найкращим полем комуністичної пропаганди. З другого боку не було б ніякого інтересу Америці помогати державам західної Европи стати на ноги, коли б вони мали стати жертвою комунізму та тільки побільшили табор держав совєтських сателітів.

Атлантійський військово-оборонний пакт знаменний з кількох сторін. Поперше знаменний він тим, що Злучені Держави зломили свою традицію зберігану від самих початків існування тої могутної демократичної республики — не ангажуватися чинно в ніякі політичні та військові пакти та не перебирати на себе ніяких військових гарантій поза Америкою. Америка тепер не тільки, що стала членом Атлантійського Пакту, але стала його лідером та екзекутором.

Подруге Атлантійський Пакт став найважнішою політичною подією в світі від соток літ. Вже давно західна Европа не була так солідарно обєднана проти одного східного противника, як саме тепер, бо й від соток літ не було такої небезпеки зі сходу, що є тепер. Подібна ситуація витворювалася в західній Европі в 13-тім столітті, коли зі сходу через Україну надтягнула татарська орда, погрожуючи своїм варварським заливом заходові Европи. Подібна ситуація була на початку 15-го століття, коли то турки перейшли з Азії на европейський континент, погрожуючи заливом західній християнській Европі.

Немає сумніву, що залив середної Европи російським комунізмом та наступ на західну Европу є подібний своїми катастрофальними наслідками до подій 13-го та 15-го ст., тому й Атлантійський Пакт був зложений доволі легко та без більших терть поміж договорюючими сторонами.

Большевики досконало зрозуміли, що вже Плян Маршала на ділі був приготуванням до консолідації Европи, якої завершенням є Атлантійський Пакт. Тому вони старалися ужити всіх засобів, щоб Плян Маршала не став дійсністю. Вони пустили в рух всі свої пяті колони, комуністів-зрадників по всіх країнах західної Европи, одначе безуспішно. Плян Маршала працює справно і вже сильно підлічив економічно хорий захід Европи, Атлантійський Пакт боронить західну Европу перед зовнішним тай внутрішним ворогом. Немає сумніву, що уряди держав, членів пакту, маючи забезпечений зовнішний фронт, візьмуться тепер більше рішучо до винищення внутрішної недуги рака, що в останніх тижнях стала провокуючою та загрозливою.

Ще кілька тижнів тому старався Сталін безуспішно відвернути сконсолідування західно-европейського фронту своїми мировими пропозиціями. Їх невдача означає зворотну точку у відношенню західних держав до Совєтів. З рук Кремля виховзнулася вже ініціятива у міжнародних взаєминах. Дотепер постійно Совєти наступали та майже з правила вигравали, натомість Захід був в оборонній позиції, бо він політично ще не був сконсолідованим. Від Атлантійського Пакту ситуація міняється; демократичний захід внутрішно сконсолідований відзискує ініціятиву. Насувається дальше рішальне питання, як далеко піде ця ініціятива.

Немов першою признакою тої політичної ініціятиви західних демократичних держав є заведення виключно західної марки в західних секторах Берліну. Зарядження це буде важким ударом по так званій східно-німецькій марці, виданій російською владою; її вартість й так доси була невелика в порівнанню зі західною маркою.

Немов вказівкою, як далеко піде ініціятива західних держав було б недавнє донесення преси, що західні держави звернули увагу сателітам та Совєтам, що легковаження людських прав урядами Румунії, Болгарії та Угорщини як теж їх дозброювання є нарушенням мирових договорів, заключених тими державами. Річ ясна, що відповідь тих урядів та Совєтів не буде вдоволяюча, як звичайно бувало. Що ж буде далі?

Західні держави будуть натискати на виконування тільки легальних міжнародних зобовязань, що відносяться до держав сателітів, а напевно не будуть вмішуватися в справи самого Совєтського Союзу, частиною якого є нині Україна. Мимо того, що західні держави нині сильніші та їх сила буде рости з дня на день в міру діяння пляну Маршала, то одно певне, що західні держави до йоти будуть виконувати Атлантійський Пакт тільки як оборонний політичний інструмент та наступом на Совєти не підуть. В західних державах немає нині военного духа наступу на саму твердиню найбільшого варварства роду людського.

З цим останнім звязана теж справа визволення України, що є можливе тільки при новім зударі сходу та заходу. Такий зудар одначе може прийти тільки тоді, коли б його спровокували большевики, чуючись уже так сильно підготованими, щоб зміритися зі заходом. Всі ознаки говорять, що большевики непідготовані до того рішального бою на життя та смерть, тому вони війни мабуть не спровокують в найблищій майбутності.

Певною вказівкою стане поступування большевиків в найблищих місяцях.

Західно-демократичні держави не будуть дальше толерувати таких недавних виступів своїх комуністів, як Тореза та Кашена у Франції, чи Таліятті в Італії. Сила большевиків лежить не тільки в їх тенках та літаках, але також в закордонних пятих колонах комуністичних зрадників в самих західних державах. Дозволить Кремль їх силу зліквідувати, так це доказ, що він ще до зудару зі заходом непідготований та прийде в Европі оборонну позицію, щоб зате поширювати свою владу в Азії, головно в Китаї.

Тим способом справа визволення України може ще на роки затягнутися та в найблищих роках не стати актуальною. Можна припускати, що большевики станутъ тепер краще консолідувати свої сили внутрі Совєтів та в державах сателітів. Кремль ще має свого еретика, югославського Тіта, порушника російсько-комуністичного правовіря, з яким мусить зробити порядок, нім рішиться на зудар зі заходом.

Можна теж припускати, що Совєти доложать тепер всіх сил, щоб зліквідувати Українську Повстанчу Армію, щоб не мати так близько від заходу небезпечного протикомуністичного авангарду, ідеологічного союзника західної демократії. Не виключене одначе, що маючи проти себе сконсолідований захід, большевики можуть навіть полегчити режім в Україні тай в цілому Совєтському Союзові, щоб психічно приготовити маси своїх невільників на нову „патріотичну війну".

Незрозуміння та практичне недоцінювання українського потенціялу при зударі заходу зі сходом з боку урядів Америки, Англії та Франції це теж корисна обставина для Кремля, щоб консолідувати свої сили внутрі Совєтського Союзу та переконувати українських підданих червоної імперії, що захід незаінтересований справою визволення України.

Так повинні б розвиватися справи, звязані з тим важним політичним пактом. Не виключене одначе, що марна справа може викликати таки зудар, як часто в історії буває навіть проти холодних обрахунків самих противників.

УЛАС САМЧУК

СОНЦЕ З ЗАХОДУ

РОМАН.

54)

— Мого наказу тут ані не було. Це тільки мала справа, яку ми мусимо все таки розв'язати. Наші люди все частіше і частіше почали мені доносити, що підвладні вам органи безпеки не зовсім льояльно застосовують свої службові привілеї до наших людей.. Ось у Королеві над Тисою зірвано наш прапор. Ось тут знов жандарм вистрілив у січовика... Таких ось справ назбиралося чимало, і у мене твориться враження, що це має вже характер якоїсь закономірности... Ну, я вас розумію. Ви маєте причини нас не любити. Ми сякі і такі, але все таки, пане генерале, як ви не будете на це дивитись, влада безпеки має бути таки тим, до чого вона покликана і не сміє свої прерогативи розділяти нерівномірно поміж усіх громадян... Це моє переконання...

— Пане прем'єре, — заговорив генерал. — Я постараюсь провести слідство всіх тих випадків і подбаю, щоб наслідки його доведено до вашого відома...

По деякому часі до цього саме кабінету вступав Панас Кальчук. В його уяві звучали ще слова з усього світу, і його душа по-своєму була повна. Це уряд моєї землі, — думав він. Забув, що це Волошин. Це прем'єр. Серце стискається лоскотливим трепетом, душа повна пошани, нерви напружені. Ясний, простий, рожуватий кабінет, сірий килим, стіл курити і фотелі. Все спокійне. Пан прем'єр зводиться тяжко, і на його розчервонілому, повному обличчі турботлива втома. Очі затьмарені і запалі... — Екселенціє! — почав Кальчук. — Дозвольте мені засвідчити Вам мою найщирішу пошану і подяку. Я уважав своїм обов'язком скласти вам оцю візиту, щоб висловити мою радість, що ви, ексцеленціє, очолюєте нашу велику справу...

— Тішуся, пане Кальчук, — каже прем'єр. — Я вас розумію, але там, де поезія, там упарі йде проза. Прошу хвилинку отут присісти, — вказав він на канапу. Присіли зовсім близько. Праву руку прем'єр поклав на рукав Кальчука. — Може нас колись оцінять краще, ніж тепер, бо зараз Бог святий знає, що з усього того ще може вийти. Це не значить, що я в цю справу не вірю. Це тільки вислів людини, що бачить Бога і чує його великий голос. Якась нереальна реальність...

Кальчук передав прем'єрові запрошення. — Розуміється, — казав він, — зайду до вас. Ви там молоді люди, а я вже, як бачите, старший. Ви б хотіли бачити мене молодшим, а я вас старшим. Однак, що робити? Мусимо бути, як нам Бог каже. Партія ваша дуже молода. Дуже молода. Ви хочете все отак рубати, а воно, бачте, треба часом оглядатися. Кажу вам: діло, що ми робимо, вимагає терпіння... Також терпіння... так, так...

При вході черга кальош вказує, що тут щось діється. Доктор Галан тримає себе далеко рівніше, ніж звичайно. Його цигарка у старій, традиційній цигарниці без перерви димить. Тяжкий, повільний голос проривається через двері всіх кімнат. Іноді дрібно та поспішно зацокотить друкарська машинка, іноді шарпком відчиняться двері, і в них мигне обличчя Кардаша. Кілька разів з'являється та зникає заступник коменданта Січі Рудий. Чотар Блист старанно вицокує своїми заболоченими закаблуками.

Американський дім.

І ось, здається, все готове. Всіх міністрів, всіх директорів згадано і запрошено. Високий, з довгим зайвим волоссям секретар домучує машинку „Еріку". В їдальні говорить порцеляна, сміється кришталь. Молода, чорнява пані Куликова, що збирається заступити комендантку жіночої Січі, має на своєму привабливому бюсті старанно вигладжений фартушок з заклопотаним вирізом. Панна Кузьківна розбризкує чар поглядів. Мирон кілька разів сюди і туди біг навзаводи до Січової Гостиниці. Там вже все є. Стільки то тузинів булочок, стільки то пляшок „середнянського", стільки то „мартелів", стільки рому, стільки то чаю, стільки кави, риби в майонезі. Стільки то тортів, печених на окреме замовлення під доглядом самої пані з Запорозького Зимовника...

І все те, мов неухильність, заповняє кухню американського дому. — Жінка, це чудова річ, — каже якийсь скептик. — Але коли її намалювати з неприкритими грудьми та повісити те на стіні, тоді вона зовсім гріх. Треба знати, що у нас буде єпископ, прем'єр, чернець Решетило і цілий ряд високих достойностей...

Це все мова про жіночу постать невідомого маляра, що висить в робітні американського дому над тапчаном. Всім подобається ця картина, але що її треба з дипломатичних причин зняти, це не підлягає найменшому сумніву...

О сьомій усі вогні будинку розгораються. З'являється доктор Галан у фраку. До будинку з шумом під'їжджає авто. Виструнчений Блист урочистим тоном проголошує:
— Його ексцеленція єпископ Наряді!

(Дальше буде).

Д-р А. Т. Кібзей.

За дві години з Дітройту до Ню Йорку

Безліч всіляких благ принесла людині наша цивілізація і вони чи не найвидніші в модерних засобах транспорту. Подумати тільки: за дві години сьогодні можна „взяти" літаком цей величезний простір між Дітройтом і Ню Йорком, на переїзд якого залізницею потребується 13-14 годин.

Кожному з нас відома їзда залізницею, а декому вона вже — як кажуть — боком лізе. Бувало, входите до потягу в Дітройті десь коло години 8-ої рано і здригаетесь на думку їзди на просторі 735 миль, що ділять вас від Ню Йорку. Потяг рушае, розганяється, гуркотить, трясеться і як тільки ви вже дещо „роз'їдетесь", він нагло стае на черговій зупинці. І знов рушае, знову розганяється і знову зупиняється. І так, здається, без кінця. При цьому „вічний" рух подорожних. Одні приходять, інші виходять, ставши вам принагідно на нагніток або піддержавши свій багаж на вашій голові. У вагоні теж буває „сорокато". Часом переповнення, часом забагато накурять. Ви переходите з одного вагону до другого, пробуєте знайти собі яке „затишне" місце і не завжди з успіхом. Пробуєте читати, а тут вам замість написаних рядків та телеграфні стовпи перед очима мигають. Заки переїдете так 60 миль за годину, то вам здається, що ви вже цілу „вічність" в дорозі. Зголодніете і йдете до реставраційного вагону, а там вже довгенька черга перед вами. Заки ви дістанетесь до стола і пообідаете, то вас часом ноги розболять, якби ви ввесь простір пішком промандрували. Опісля вертаєтесь на своє місце і з жалем стверджуєте, що воно вже кимось іншим зайняте. І так їдете, здається, в безконечність. Бачите схід і захід сонця і десь на годину 10-ту ввечорі ви втомлені, запорошені, добиваєтесь наостанці до Ню Йорку. За 14 годин їзди, за яку ще в додатку заплатили $37.-89.

Яка ж відмінна подорож літаком! На аеродромі ви заходите до павільону, чорний послугач чемно бере вашу подорожну валізу і так само чемно питає: Містер, ту Ню Йорк?. Єс — кажете ви, і тоді він веде вас через заповнену людьми величезну залю до стола, при якому полагоджує справи урядник „Америкен Ирлайн". Він з черги здоровить вас чемно, переглядае ваш білет, прибиває печатку і все готове.

До відлету літака ще залишається 20 хвилин. Жінка „кривиться", мовляв, по яку другу голову тобі їхати літаком, сьогодні ж фатальне 13-го. Я нічого не говорю, але мені так мимовільно терпець поза шкіру пройшов. Це ж бо справді сьогодні 13-го березня. Вправді, білет я купив тому тиждень, але який дивний припадок, що мій чек теж якраз мусів мати число 13. Що ж, думаю, раз мати родила. Біля нас асекураційний автомот. На потиху жінці вкидую до нього $1.25, натискаю „гудзик" і вже маe асекураційну полісу, на яку у випадку моєї „наглої і несподіваної" в цій повітряній дорозі виплатили б ні менше ні більше як 25,000 „зелених". Гляди — кажу до жінки — не плач і не журися; не буде мене, матимеш 25,000 долярів.

Вміжчасі гучномовець заповідає, щоб приготовлятися до відлету. Ще останнє „Ґудбай" жінці, бо нас вже при вході до літака дожидає сам капітан Рікс та дві „стюардеси".

В літаку 49 осіб і ще тільки три місця не зайняті. Сідає собі такий чоловік евентуальної кандидатки на 25,000 посмертного у вигідний фотель і тоді знову приходить на думку фатальне подвійне 13. Ану ж, щодо чого і Ґудбай, д-р Кібзей. Вправді, я своїй жінці не ворог і нічого проти того не мав би, щоб вона собі 25,000 долярів заінкасувала, але все ж воно моторошно... Проте, вертатися вже запізно.

Нагло загуділи мотори і чоловік сам не знає коли літак почав котитися по гладкому цементовому „старті" і опісля так само непомітно підноситися вгору. Подумати тільки: підноситься вгору та ще й з таким тягарем. А пропелери на моторах крутяться з такою швидкістю, що їх взагалі не видно. Тимчасом на дверях капітана і пілота появляється світляний напис з пересторогою аби „нов смокінґ" та щоби прикріпити себе пасом до сидження. А земля дослівно втікає нам з-під ніг. Дивитесь у вікно і всі ті будівельні велikани здаються вам тепер забавками з паперу. Ще кілька хвилин і під нами вже не тільки земля, але й хмари. Сонце полумінню відбивається від металевих крил нашого величезного птаха, що летить 5 миль на минуту. Йому не треба вважати ні на придорожні рови, ні на подорожний рух. Сам собі летить піднебними просторами прямою лінією тільки за вказівкою бусолі. А здається, що ми стоїмо на одному місці.

Щоб забути за свої фатальні 13-тки, я почав — як кажуть — нав'язувати розмову зі „стюардескою" з прозаїчним прізвищем А. Бейкон, яка тільки що принесла філіжанку свіжої кави та два медівнички. Очевидно, гратіс. Вона інформує мене про повітряну лінію та про самий літак. Твердить, що він збудований вже після війни та коштує 625,000 долярів. Його назва — „ДіСі 6". Вага літака — 81,500 фунтів, скорість — 303 милі на годину, запас газоліни — 3,322 гальонів. Літак може піднестися на висоту 21,000 фітів, отже около 4 милі. З Дітройту до Ню Йорку є 525 миль, отже на одну годину і 45 минут „роботи" для літака.

Чоловік ще не потрапив якслід розговоритися, як стюардес вже показує на вікно та звертає увагу, що зближаємося до Ню Йорку. А під нами знову чуда-дива, що їх ні описати, ні оповісти. Ню Йорк, зі своїм Емпайр Стейт Билдінґ-ом та всіми іншими хмародерами — як на долоні. Ще кілька хвилин і наш величезний залізний птах почав повільно спускатися вниз, на аеродромі Ля Ґвардія. Прямо чудо, в яке не хочеться вірити. З Дітройту ми відлетіли в год. 10.25, а в год. 12.20 ми вже в Ню Йорку. За це все треба було заплатити тільки 32.86 дол., тоді як залізниця коштує $37.89. В додатку, літаком ви за дві години і в Ню Йорку.

Я негайно післав жінці телеграму, що не зважаючи на всі 13-тки, 25,000 долярів асекурації таки „пропало".

ЗБОРИ ГОЛОВНОГО УРЯДУ У.Н.С.

ДИСКУСІЯ НАД ЗВІТОМ ГОЛОВ. РЕДАКТОРА „СВОБОДИ", Д-РА ЛУКИ МИШУГИ

В дискусії над переданим у вчорашньому виданні „Свободи" звітом її головного редактора, д-ра Луки Мишуги, забирали слово: Дмитро Галичин, Іван В. Іванчук, Олена Штогрин, Іван Кокольський, Володимир Гірняк, Тарас Шпікула, Іван Романишин, Роман Слободян, Микола Давискиба, Дмитро Капітула, Григорій Герман, д-р Амвросій Т. Кібзей та Петро Кучма.

На запит щодо співпраці та участи Редакції „Свободи" в інших виданнях УНСоюзу, д-р Л. Мушуга вияснив, що ці справи власне в Редакції зосереджуються, як йдеться про підготовку текстів. Для прикладу він навів, що всі ці видання, які старанням УНСоюзу появилися в англійській мові, він особисто раніше з великою дбайливістю і з авторами книжок переглянув, провірив та, в потребі, вказав на недомагання чи підкреслив добрі сторінки. Це вимагало багато труду і чимало часу. Редактори „Свободи" і „Юкрейніен Вікли" колективно чи індивідуально, причинилися чимало до всіляких інших, теж поза Союзових видань. Ювілейний Календар-Альманах УНСоюзу на 1949 рік був з черги „додатковою" роботою Редакції.

В дальшій дискусії піднесено справу поширюваних тверджень, мовляв Союз доплачує до „Свободи". Ця справа вже була вияснена на минулорічних зборах. Союз не доплачує, але платить відносно малу суму за оголошення та виконувану для нього роботу. Отже не Союз „доплачує", але члени Союзу не доплачують.

Головні урядники висловили Редакції своє признання за редагування щоденника, підносячи при цьому думку, що було б добре поміщувати ще більше статей та репортажів з нашого життя, хоча вони вповні здають собі справу, що за ті фонди і тими силами, що стоять до розпорядження Редакції „Свободи", навряд чи вже хто потрапив би виконати більшу роботу. При цьому головні урядники зі свого боку підкреслили, що „Свобода" є душею не тільки Українського Народного Союзу, але й цілого українського загалу в Америці. Сьогодні, так як в минулому і майбутньому, годі було б собі подумати американських українців без їхньої „Свободи" і тому теж вдержання та постійне поліпшування і збільшування цеї всенародної газети повинно бути не тільки ділом її Редакції і Адміністрації та УНСозу, але й всього американсько українського загалу.

Піднесено ще справу становища Редакції до поодиноких загально-українських справ, як УНРада, УПА, УГВР, нова іміграція в Америці і т.п., вияснюючи його в тому самому смислі, в якому були проголошені численні на ці теми статті в „Свободі".

Головні радні довше обговорювали причини того факту, чому відносно така мала кількість молодих членів УН Союзу передплачують тижневик в англійській мові. Вправді, частина їх користає з того, що цей тижневик приходить на адреси їх батьків, проте, около 100 окремих передплатників „Юкрейніен Вікли" це рішучо замало. Обговорюючи ці справи підношувано думки, щоби на з'їздах та імпрезах молоді популяризувати цю справу, вияснювати заслуги Союзу і його видань для загального розвитку, що молодь повинна належно оцінити і зі свого боку цей розвиток тепер піддержати. Видвигнено думку організації окружних з'їздів молоді, на яких ці справи можна б спеціяльно порушити та вияснити. Все це повинна б в першу черry робити сама місцева молодь, головно старші з них, які мають своїх представників в Головному Уряді УНСоюзу. З черги піднесено, щоби на найблищій конвенції видвигнути думку обов'язкової передплати „Юкрейніен Вікли" для молодих, народжених в Америці членів Союзу.

На цьому закінчено дискусію над звітом головного редактора „Свободи" та одноголосно ухвалено цілій Редакції заяву довір'я.

ПРИЗНАННЯ ЗА ДОБРЕ ВІДІГРАНУ РОЛЮ.—Зправа бачимо славну фільмову акторку, Інґрід Берман, що віддає знаменито французьку героїню Жанну д'Арк у фільмі тої ж назви. В доказ признання за цю гру скулпторка Варвара Ловдей (зліва) дарує акторці статуетку Жанни д'Арк, що має бути дуже оригінальною.

ЧЕТВЕРТИЙ ДЕНЬ НАРАД РІЧНИХ ЗБОРІВ ГОЛОВНОГО УРЯДУ У. Н. СОЮЗУ

(Докінчення зі сторони 1-шої)

дальше робити. Крім того, теж самі головні урядники на місцях повинні більше вияснювати ці справи та дописами до „Свободи" звертати увагу на всі шкідливі явища. Бесідник зокрема підкреслює потребу повної едности і солідарности в праці і думках головних урядників. Вертаючи ще до справи поширюваного згаданою ним газеткою баламутства, бесідник підкреслює, що він взагалі не звертав би на це уваги, якщоб він на практиці не переконався, що вона виразно шкодить УНСоюзові в акції приєднування нових членів. І на це він навів кілька специфічних конкретних прикладів.

В дальшій дискусії над справами заторкненими гол. контрольором Володимиром Гірняком, забирали слово: д-р А. Т. Кібзей, М. Давискиба, І. Романишин, І. В. Іванчук, Олена Штогрин, Д. Шмагала, Р. Слободян та П. Кучма. Стверджено, що зі згаданим баламутством зустрічаються теж інші головні урядники, головно з фактом, що організатори інших запомогових організацій підшиваються під УНСоюз та формально говорять про „злуку" організацій, проти якої вони є на ділі.

Після дискусії на ці теми, приступлено до чергової точки нарад, іменно до справи

ОРГАНІЗАЦІЇ НОВИХ ЧЛЕНІВ

Справу реферував головний секретар Дмитро Галичин. Він пригадав, що минулого року видвигнено гасло збільшити УНСоюз до 50 тисяч членів і під цим кличем проходила продовж року ціла Союзова діяльність. Клич здійснено, мету досягнено. Цього року, з нагоди 55-літнього ювілею УНСоюзу, видвигнено знову клич, щоби членську сім'ю Батька-Союзу збільшити до 55 тисяч. Беручи до уваги, що тепер в Союзі вже є 51 тисяч членів, значить, що продовж дев'ятьох місяців треба Союзові приєднати 4,000 членів. Тому що кожного місяця около 100 членів відпадає в наслідок смерти, суспенз і звороту готівки, отже до кінця цього року треба здобути для Союзу 5,000 нових членів. Це велике завдання і його не легко виконати, тим більше, що в деяких місцях помічується вже деякий брак заробіткової праці. З другого боку, для нашої організаційної праці в цьому році розгортається нове велике поле до діяння серед нових іміґрантів, що їх протягом одного місяця в цьому році вже приїжджає більше ніж за цілий минулий рік. Це дає нові можливості і надії, що при відповідних зусиллях та наполегливою організаційною працею ми і в цьому році можемо досягнути намічену ціль. Головна канцелярія УНСоюзу постарається розгорнути відповідну пропагандивну акцію та робитиме все можливе для полекшення праці організаторам. На підставі досвіду вже можна твердити, що ми досягнемо намічену мету, якщо тільки всі наші відділи і кожний член УНСоюзу виконає свій обов'язок.

При цьому не можна поминути ще одного факту, іменно, що в минулих роках ми дещо занедбали справу приєднування до Союзу народженої тут нашої молоді. Ми йшли по лінії меншого опору, бо легше можна здобути нових членів з-поміж нової іміграції. Але ми не сміємо занедбувати і цеї важливої ділянки, що нею без сумніву є включення в наші Союзові ряди якнайбільшої кількости з місцевої нашої молоді. Якщо ми цего не зробимо, вони можуть опинитися в інших організаціях і їх втратить Батько-Союз. Тому, для повного успіху організаційного Союзового життя необхідно приділювати однаково велику увагу як новій іміграції так і місцевій молоді.

В дискусії над цею преважливою справою забирали голос всі головні урядники, доповнюючи думки головного секретаря Дмитра Галичина та цілком піддержуючи видвигнене ним завдання, щоби до кінця року збільшити Союз до 55 тисяч членів. В цій новій кампанії вони заповіли повну піддержку зі свого боку, зобов'язуючись взяти в кампанії особисту участь та самим придбати відповідну кількість нових членів.

Для відповідного розподілу праці між всіми відділами, головні урядники одноголосно доручили Головному Екзекутивному Комітетові, щоби він якнайшвидше приготовив та призначив кожному відділові відповідну квоту і проголосив їх вже тепер в „Свободі", щоби членство кожного окремого відділу точно знало, які обов'язки їх відділи мають сповнити в цьому ювілейному році. Головні урядники в дальшому заявились, щоби після закінчення кампанії з днем 31-го грудня 1949-го року проголосити в Союзовому органі поіменний список всіх тих організаторів, урядників і членів, що візьмуть участь в цій ювілейній кампанії, подаючи рівночасно кількість здобутих ними нових членів.

Головні урядники звернули щераз увагу на велике число (117) відділів, які в минулорічній кампанії не приєднали ані одного нового члена, та з нагоди цього річного засідання закликають їх, щоб вони в цьому ювілейному році направили занедбане в минулому і щоби своєю бездільністю не знеохочували тих, що для Батько-Союзу працюють щиро і ревно. Якщоб ті відділи і в цьому році виявили таку саму бездільність, то головні урядники вважають, що наступна конвенція повинна перевести відповідну ухвалу для їх злуки з активними відділами.

В дальшому стверджено, що в організаційній праці найбільшим недомаганням є недостача потрібної кількости організаторів, що їм були б приділені окремі округи та завданням яких було б дбати, щоби відділи в тих округах постійно збільшувались кількістю членів та поширювали свою працю.

На закінчення дискусії над цею точкою нарад головний секретар Дмитро Галичин предложив зборам до ухвалення окрему резолюцію-відозву до нових іміґрантів. Її прийнято одноголосно.

ВИБІР МІСЦЯ НА 22-ГУ КОНВЕНЦІЮ.

З черги приступлено до поставленої на порядок нарад справи вибору міста на чергову, 22-гу конвенцію УНСоюзу, що має відбутися в наступному 1950-тому році. В дискусії над цею справою забирали голос: Д. Капітула, Д. Галичин, М. Давискиба, Р. Слободян, Д. Шмагала, С. Слободян, В. Дідик, П. Кучма, І. Романишин, П. Дуда, І. В. Іванчук, Олена Штогрин, д-р А. Т. Кібзей та М. Мурашко. Насамперед видвигнено запит, чи не можна б конвенції відложити на один рік з огляду на те, що конвенційний фонд часто не вистачає на покриття зв'язаних з конвенцією видатків. У відповідь вияснено, що згідно зі стейтовими законами того роду організації як УНСоюз мусять відбувати конвенції що кожних 4 роки і від цего правила можна б відступити тільки в дуже виїмкових випадках, як — для прикладу — зроблено це з попередньою конвенцією УНСоюзу з огляду на війну.

На місце конвенції були запропоновані: Вашингтон, Д. С., Ню Йорк, Н. Й., Клівленд, О., Филаделфія, Па., та Дітройт, Міш. Більшістю голосів вибрано Клівленд, Огайо.

Наостанці розвинулася дискусія над справою зв'язаних з конвенцією видатків. Головний касієр Роман Слободян вияснив, що державна стейтова контроля, що переводила недавно провірку Союзового майна, завважила, що в минулому в деяких випадках конвенційні делегати не держались постанов статуту, ухвалюючи таку висоту конвенційних видатків, на які не вистачало зложених конвенційних фондів. Беручи це до уваги, головні урядники одноголосно доручили Головному Екзекутивному Комітетові, щоби він з кінцем 1949 року звернувся окремим листом до всіх відділів УНСоюзу, рекомендуючи їм, щоби вони своїм делегатам на конвенцію доручили не переступати рямців бюджету конвенційного фонду при ухвалюванні діет та інших видатків.

На цьому закінчено четвертий день нарад.

ПОДЯКА

Глибоко зворушені численними виявами співчуття з приводу смерти нашого найдорощого Мужа, Батька і Дідуня, д-ра **ІВАНА РАКОВСЬКОГО**, голови Наукового Товариства ім. Шевченка, та великою участю Українського Американського Громадянства в похоронних обрядах, ми дякуємо отсею дорогою сердечно усім, що прийшли попрощати Покійного, а саме:

Дякуємо за відправлення похоронних обрядів Впреп. о. Сов. Краєвському, Ч.Н.І., парохові церкви св. Івана в Нюарку; о. Копяківському, прокуророві Ч.Н.І.; о. Чапельському; о. Ґавлічеві Ч.С.В.В.; о. Лаптуті Ч.Н.І., та о. Малинякові.

Дякуємо за участь в похоронах та за вислови співчуття: Представникам У. Н. Союзу п. М. Мурашкові та Д. Галичинові, Голові Конґресового Комітету п. С. Шумейкові, Представникам Наукового Товариства ім. Шевченка, д-р М. Чубатому, д-р Р. Осінчукові та д-р Я. Макарушці, Редакторові „Свободи" п. Л. Мишузі, Редакторові „Америки" д-р Л. Цегельському, Голові Союзу Українок — Нюарк пані Настюк, та всім іншим знаним і незнаним особисто Громадянам, що прибули на похорони.

Дякуємо за прощальні слова Впреп. о. Сов. Краєвському, о. Прокуророві Копаківському та д-р М. Чубатому.

Дякуємо за зложення вінків: Науковому Товариству ім. Шевченка, Союзові Українок — Нюарк, Новим Іміґрантам, п. Каськіву, п-ву Кузьмам, п-ву Настюкам, п-ву Олесницьким та п. Шкільному.

Дякуємо за спів підчас похоронів п. Каськіву та п. Марусякові, а за несення домовини п. Шкільному, п. Гладкому, п. Грудзінському, п. Я. Отрокові, п. Пришлякові та п. Шереметі.

Дякуємо також за письменні вислови співчуття Науковому Товариству ім. Шевченка в Мюнхені, Мейорові міста Нюарку п. Марфі, Редакції „Народне Слово", Редакторові „Свободи" д-р Демидчукові, та усім іншим поодиноким Громадянам.

Зокрема дякуємо дуже сердечно „Науковому Товариству ім. Шевченка" в Ню Йорку за це, що закупило гарне місце на цвинтарі, Похоронному Заведеню „Литвин і Литвин" за зовсім безплатне уладження репрезентаційного похорону включно з домовиною та за дбайливу опіку над нашою родиною, а „Союзові Українок — Нюарк" за уладження тризни після похоронів.

Софія Раковська, дружина
Мирослав і Олена Раковські, син і синова.
Юрко Раковський, внук.

ТРЕТІЙ ДЕНЬ НАРАД РІЧНИХ ЗБОРІВ ГОЛОВНОГО УРЯДУ У. Н. СОЮЗУ

(Докінчення зі стор. 1-шої).

ІВАН РОМАНИШИН
Ірвінгтон, Н. Дж.

Брав активну участь в кампанії за новими членами в районі Ньюарку, причинившись у великій мірі до того, що місцеві відділи на приблизно 35% перевиконали призначену їм квоту. Був зокрема активний в спортовій ділянці молоді УНСоюзу. Брав живу участь в місцевому громадському житті та був одним з організаторів великої проти-комуністичної манифестації в Ньюарку. В своєму районі він вже від деякого часу веде інтензивну підготовку до відсвяткування 55-літнього ювілею У. Н. Союзу, що повинен би відбутися з кінцем цього року. Продовж року виступив бесідником на кількох імпрезах У. Н. Союзу. Тісно співпрацював з іншими головними урядниками і продовж року він теж як адвокат був покликаний кілька разів Екзекутивою в професійних справах.

ТАРАС ШПІКУЛА.
Шикаго, Ілл.

Продовж звітового року він не мав жадних окремих турбот з відділами своєї округи, що є доказом, що у відділах є все в порядку. Вправді, декотрі відділи значно зросли, другі виявляють меншу діяльність і є теж кілька відділів, що зменшилися, але так воно вже буває. З доручення Екзекутиви та в порозумінні з гол. контрольором С. Куропасем, він був співорганізатором окружних відділових зборів, на яких виступав організатор, гол. контролор Іван В. Іванчук. Підносить з черги організаційні заслуги п. Д. Білецького. Старанням Союзових відділів відбулися в Шикаго дві більші імпрези, в яких він брав активну участь. Звітодавець є предсідником Союзового Дому в Шикаго. Брав активну участь в загальному громадському житті. Під час кампанії сам зорганізував 13 нових членів.

ВОЛОДИМИР ДІДИК
Дітройт,Міш.

Брав активну участь в Союзовому і загально громадському житті, ширив ідеї УНСоюзу, організував нових членів та зокрема піклувався новими імігрантами. В тій цілі теж відбув в серпні звітового року інформативну окружну конференцію з відділовими урядниками. З доручення Екзекутиви скликав в листопаді організаційні окружні збори, на яких виступав редактор „Свободи" д-р Л. Мишуга, гол. радний П. Дуда і організатор Д. Білецький. Збори мали великий успіх та причинилися багато до оживлення дальшої Союзової діяльности. Раніше, звітодавець був приявний на місячних зборах кількох місцевих відділів. Крім праці в Союзі, він брав активну участь в працях Конгресового та З. У. А. Д. Комітетів, як теж в усіх інших місцевих і центральних організаціях всенародного характеру.

ГЕНОВЕФА ЗЕПКО-ЖЕРЕБНЯК
Акрон, О.

Продовж року вона мала тільки одне офіціяльне призначення, іменно репрезентацію УНСоюзу на відкритті нового Союзового Українського Дому в Янгставн, О. Брала активну участь в кампанії за новими членами в місцевості та в окрузі. Служила радою і порадою та допомогою місцевим відділам та членам, беручи участь в їх зборах. Вона найбільше труду і праці віддала для союзової організації молоді. Її місцевий 180 відділ в Акрон, Огайо, записав минулого року в свою історію важливу ініціятиву і працю в скликанні та переведенні Конвенції Ліги Української Молоді Північної Америки, яку вважається за найуспішнішу з усіх дотеперішніх. Власне в молоді, її організації та активності вона бачить теж майбутність Українського Народного Союзу.

МИКОЛА ДАВИСКИБА
Маттапан, Масс.

Стверджує, що минулий рік був одним з найкращих років в історії УНСоюзу, з огляду на виконання ухвали щодо збільшення кількости членів до 50,000. Він вважає, що і він в тому році по своїм найкращім силам виконав свої обов'язки члена УНСоюзу та його головного радного. Він був в постійному контакті з усіми відділами своєї округи та допомагав їм в їх організаційній і народній роботі. З доручення Екзикутиви він відбув окружні збори відділових урядників, на яких виступили з промовами гол. секретар Дмитро Галичин та організатор А. Маланчук. Активно працював як секретар місцевого відділу, що на 100% перевищив квоту приєднання нових членів. Звітодавець сам зорганізував 38 нових членів. В громадському житті він використовував кожну нагоду для поширення ідей УНСоюзу. Він зокрема піклувався новими імігрантами та бере активну участь в їх кожночасному відборі та прийнятті в Бостонському порті. Обіцянкою та закликом до ще більшої Союзової праці він закінчив своє звідомлення.

ІВАН КОКОЛЬСЬКИЙ
Вунсакет, Р. Ай.

Насамперед висловлює свою гордість зприводу успіху минулорічної кампанії в приєднанні нових членів. Він був в постійному контакті з відділовими урядниками своєї округи та постійно заохочував їх до праці і допомагав їм в ній. В порозумінні з Екзекутивою відбув окружні збори стейту Ровд Айленд, на яких був приявний головний предсідник Микола Мурашко та організатор Антін Маланчук, виголошуючи відповідні промови та даючи всі потрібні вияснення. Як головний урядник УНСоюзу він брав активну участь в місцевому громадському житті. Співпрацював з іншими головними урядниками. Віддавав багато уваги поширенню видань УНСоюзу. Зокрема багато часу присвячував праці 206-ому відділові, в якому він є секретарем. Окрему увагу він віддавав справам молодого, тут родженого покоління, до якого і сам належить.

ДМИТРО ШМАГАЛА
Клівленд, Огайо.

Свою Союзову роботу в звітовому раці він зосереджував на зусиллях успішного переведення кампанії за новими членами. В тій цілі він був в постійному контакті з відділами своєї округи, але мусить ствердити, що не всі вони з однаково великою пильністю вив'язувалися зі своїх завдань і обов'язків під цим оглядом. Він сам зорганізував 9 нових членів. З доручення Екзекутиви репрезентував УНСоюз на ювілейній імпрезі 348-го відділу в Йонгставн, Огайо. Брав активну участь в загальному громадському житті, завжди дбаючи про добре ім'я та про поширення ідей і збільшення авторитету УНСоюзу.

ОЛЕНА ШТОГРИН
Филаделфія, Па.

Свою працю, як головна урядничка Українського Народного Союзу вела в кількох напрямках:

1. Суто - організаційних, куди належить полагоджування внутрішніх справ у відділах, підготовка і участь в окружних та місцевих зборах, що їх відбуто в трьох випадках, поїздка до Честер, Па., на запрошення місцевих відділів та співпраця в кампанії за новими членами, у якій перевищено призначену квоту на 48 членів.

2. Поширування ідей УНСоюзу, що вона виконувала при кожній нагоді та в усіх своїх виступах, не тільки Союзових, але й загально громадських. Беручи активну участь в гуманітарній акції ЗУАДКомітету, зокрема в переселенчій акції, вона мала дуже багато нагод і можливостей познайомити з великими ідеями та працею УНСоюзу багатьох з нових імігрантів.

ПЕТРО КУЧМА
Ню Йорк, Н. Й.

Насамперед висловлює вдячність та признання відділовим урядникам своєї округи за щиру і віддану працю в кампанії за збільшення кількости членів УНСоюзу до 50 тисяч. В тій цілі в квітні звітового року він відбув окружні збори відділових урядників. З окремим признанням згадує відділи 5, 69, 117, 130, 158, 194, 200, 204, 210, 293, 298, 325, 361, 393, 423, 435 і 455, що в цій кампанії в його нюйорській окрузі перевиконали призначену їм квоту на 134 члени, видвигаючи під цим оглядом. Ню Йорк та округу на одне з перших місць. Тільки три відділи не вив'язалися зі своїх завдань. Ця організаційна праця в його окрузі продовжується. Звітодавець ще окремо згадав відділ 361, що в цій кампанії придбав 142 члени, завдяки організаційним зусиллям Івана Галичина, Мартина Малетича, Стефана Левка, Волод. Павліва, його самого та інших членів. Відділ 204, в якому секретарем працює М. Близнак, приєднав 111 нових членів. Згадує теж організаційну працю організатора п. Загаєвича та Ольги Мацелюх, що працюють серед нових імігрантів. Багато говорить про приклад і про праці інших членів та про молодь. Він сам весь час та при співпраці інших всіляко дбав про ще більший ріст Батька-Союзу та про поширення його ідей.

На цьому вичерпано звіти головних радних та приступлено до дискусії над ними.

ДИСКУСІЯ НАД ЗВІТАМИ ГОЛОВНИХ РАДНИХ.

В дискусії над звітами головних радних забирали слово майже всі головні урядники, розглядаючи головно можливості збільшення Союзової активности на місцях, зокрема серед родженої тут американсько-української молоді. Висловлювано думку, що хоча молодь виявляє велике заінтересування своїми власними організаціями, зокрема Лігою Української Молоді Північної Америки та її починами, то однак вона замало цікавиться першопричиною тих її організацій — Українським Народним Союзом, зокрема його виданнями, головно „Юкрейніен Віклі". Бо фактом є, що без цего органу, який постійно розголошує працю молоді та допомагає їй в ній, подібно як і сама „Свобода", Ліга навряд чи могла б виконувати ту працю та добиватися таких успіхів. Стверджено, що хоч велика частина цеї молоді є членами УНСоюзу, проте навіть ця частина не віддає належної уваги справі поширення свого власного органу, бо ніяк не можна виправдати того факту, що тільки около 100 молодих Союзовців передплачують Віклі. Коли ідеться про загальну працю Ліґи, то урядники з приємністю та з признанням ствердили, що вона має дуже корисний вплив на розвиток молодечого руху в цілій Америці і тому висловили думку, щоби працю цеї Ліґи дальше всіми своїми силами піддержувати. В дальшій дискусії піднесено, що в поодиноких місцевостях є відносно дуже мало Союзових провідників з місцевої молоді, що працею та розвитком Союзу інтересувалися б та вважали б їх за одну з головних своїх цілей. Ясно, що деякі місцевості під цим оглядом є прикладними виїмками, бо мають вже навіть по своїх відділах поважну кількість відділових урядників з-поміж молоді.

Після дискусії над звітами кожному з головних радних одноголосно ухвалено заяву довіря.

ТЕПЕРІШНІ І МАЙБУТНІ ЗАВДАННЯ У. Н. СОЮЗУ

Сьомою з черги точкою нарад річних зборів Головного Уряду Українського Народного Союзу була справа завдань цеї організації в теперішньому і майбутньому.

Головний контролор Іван В. Іванчук видвигнув як першу справу в цій точці проблему народженого тут молодого покоління. Він твердив, що все це, що Український Народний Союз досі зробив для цеї молоді є замало, бо він не потрапив виробити собі з цеї молоді провідників для ведення Союзової праці в поодиноких місцевостях; в кожному разі не виховав собі їх в такій кількості, якої наша велика Союзова сім'я потребує. Ці недостачі відчуваються в усіх ділянках нашого американсько - українського життя, в якому молодь вже поступово повинна перебирати провід. І тому саме, крім виконної вже Союзом праці, треба ще шукати нових способів і засобів, при допомозі яких можна б підготовити молодь до цих важливих та відповідальних завдань, що на неї дожидають вже в теперішньому і ще більше в майбутньому. Одним з таких засобів, що могли б мати рішальний вплив на корисну розв'язку цеї важливої проблеми, він вважає зорганізування Вищих Освітніх Курсів.

Над заторкненою І. В. Іванчуком проблемою вив'язалася широка дискусія, в якій забирали слово: Марія Малевич, Дмитро Галичин, Володимир Гіряк, Микола Давискиба, Петро Кучма, Володимир Дідик, Дмитро Шмагала, Тарас Шпікула, Роман Слободян, Іван Кокольський, Микола Мурашко та Григорій Герман.

На початку дискусії в першій мірі стверджено, що УН Союз зробив і робить дуже багато власне для молоді. Він видає для неї окремий орган англійською мовою, „Юкрейніен Віклі", він видає англійською мовою книжки, щоб познайомити цю молодь з країною походження її батьків та з українським народом, його історією, культурою і змаганнями. Союз виплачує для цеї молоді стипендії, піддержує її спортову та інші акції, він влаштував для неї окремі курси про Україну на університеті Коломбія в Ню Йорку та Норт Вестерн Юніверсіті в Шикаго і т.п. На ті цілі УН Союз видав досі величезні суми гроша. Як ідеться про організацію Вищих Освітніх Курсів, то ця справа вже була теж предметом широкої дискусії під час минулорічних зборів Головного Уряду і тоді теж винесено резолюцію, в якій Союз заповів свою піддержку таким Курсам, що мали бути започатковані Лігою Української Молоді Північної Америки. Але тому, що вже пройшов рік і в цій справі ще нічого конкретного не зроблено, головні урядники піднесли думку, щоби УНСоюз сам перебрав ініціятиву в зорганізуванні цих Курсів.

Обговорюючи конкретно цю справу, видвигнено за приклад такі Курси у Винипеґу в Канаді, що їх вже від 10 років веде місцевий Культурний Осередок. Ці Курси, що в перших початках натрапляли на великі труднощі і перешкоди, тепер вже стали традиційні та вже підготовили десятки свідомих молодих провідників, що в поодиноких місцевостях розгортають щораз успішніше корисну для цілого канадійсько - українського загалу працю. До цего ми повинні змагати і в Злучених Державах. Головні урядники УНСоюзу цілком здають собі справу, що проблема нашої молоді в Америці, зокрема повного освідомлення її про потребу наполегливої праці для нашої спільноти тут в Америці та для допомоги поневоленому народові, є незвичайно складна та що її всеціло не розв'яжуть і Освітні Курси. Проте, вони будуть без сумніву одним зі способів, якими нам треба підходити до молоді. Під час дальшої дискусії впали теж деякі терпкі слова докору по адресі молоді, що вона замало інтересується цілістю українського життя, але теж не заощаджено таких терпких слів докору для старшого покоління, що не потрапило чи не подбало про належну підготовку молоді до тих великих завдань, що стоять перед нею. У висліді дальшої дискусії прийнято думку, що тепер з тим більшою наполегливістю треба шукати всіх можливих способів для кращого освідомлення молоді в її завданнях та що Освітні Курси під цим оглядом є необхідні і конечні. Заки ці Курси будуть зорганізовані в Злучених Державах, ми повинні подбати про висилку, по можності, якнайбільшої кількости молоді на Курси до Канади. Там, крім Винипеґу, в цьому році вже мають бути відкриті такі самі Курси теж і в Торонто, що будуть практичніші для нашої молоді з огляду на меншу віддаль. При цьому завважено, що коли Союз і візьме на себе організацію Курсів, то не можна від нього вимагати, щоби він їх теж сам вповні оплачував. Цю справу мусить перебрати на себе ввесь американсько-український загал.

У висліді дискусії гол. контролор Іван В. Іванчук поставив піддержане Іваном Романишином (вони оба самі належать до народженої тут генерації) формальне внесення, щоби УНСоюз взяв на себе ініціятиву в підготовці Вищих Освітніх Курсів в Злучених Державах та щоби він поробив всі заходи для переведення їх в життя в найблизшій будучності, а саме, в наступному році після конвенції, та щоби підготовою цеї справи займався Головний Екзекутивний Комітет.

Внесення прийнято одноголосно.

В рямках цеї точки нарад та у зв'язку з рішенням в справі Освітніх Курсів, заторкнено ще другу справу, іменно стипендій для студіюючої молоді, що їх звичайно кожного року ухвалюють річні збори Головного Уряду УНСоюзу. Головні урядники висловили думку, що дотеперішній порядок уділювання стипендій не є ані корисний ані практичний. Усі піддержували думку, щоби цю справу відповідно з'ясувати на наступній конвенції та щоби в майбутньому УНСоюз з цего фонду, що він має до розпорядження на такі цілі, оплачував студентам - членам УНСоюзу вступне на Вищі Освітні Курси.

На цьому закінчено третій день нарад річних зборів Головного Уряду УНСоюзу.

ШУКАЮТЬ СВОЇХ РІДНИХ

УВАГА: Зголошуючись на Розшуки до З.У.А.Д.Комітету прохається на початку листа доконче подати під яким числом в розшуках було надруковане прізвище особи, яка вас, чи яку ви шукаєте.

За листами чи адресами від скитальників прохаємо звертатись безпосередньо до ЗУАДКомітету, адресу якого подано при кінці.

Зголошуючись на розшуки не забувайте вложити вашу жертву на покриття поштових і бюрових видатків та за витрату часу на полагодження вашої справи.

* * *

ГРУПА — ЛИСТИ ДО:.

17,503 Савелева Наталії д. Івана з Вел. України від Романовська Елисавети (має відомости про родину).

17,504 Заяць Зофії з с. Пронятин (Тернопіль) від Кучер Михайла.

17,505 Лаврик-Гердуш тітки з с. Довзень (Лісько) від Лаврик з с. Марії Теленко.

17,506 Лаба Евгена з с. Заставне (Підгайці) від сестри Лаба Евгенії зам. Пупшева і Мялик Михайла та Генка.

17,507 Петрейко Анни з с. Підлипець (Золочів) від Пайташ Йосифа.

17,508 Головата Анастазії, Миколи і Пантелеона від Головатий Василя з с. Софрона і Мокрини з с. Вільчиця (Білгорай) стрийків і тітки з с. Козіївка (Любачів, Львів).

17,509 Козак Івана і Степана з с. Поріче Любинське (Городок) від Бабак Степана с. Павла з с. Малкович.

17,510 Николаевич Агапії з Чаплинського поселку (Білорусь) від Сечко Степаниди.

17,511 Мевуш братів Антона і Грицька та сестер з с. Переволоки (Бучач) від Мевуш Анни і Івана.

17,512 Федуник Теклі з с. Купчинці коло Денисова (Тернопіль) від родини з Івашковець і Байковець.

17,513 Бецко-Фюкова Анни з с. Більче (Дрогобич) від Юськів Василя з Толоки.

17,514 Колясінський Зигмунта з с. Синякова (Луцьк) від сестри Ванди зам. Олексюк.

17,516 Семен Миколи вуйка з с. Трач (Коломия) від Микитюк Юлії д. Івана з с. Гуцулівка.

Голоситись на адресу:

UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE
P. O. Box 1661, Philadelphia, 5, Pa.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 20. березня 1949 року помер
ПЕТРО САЧАВСЬКИЙ,
член Бр. св. Юрія, від. 379 У. Н. Союзу в Шікаґо, Ілл.

Покійний походив із села Бережниці, пов. Стрий, Західна Україна. Полишив у смутку жену, 3 дочки, 2 сини, синову, 3 зяті і внуки.

Похорон відбувся з каплиці при участи родини, членів від. 379 і знайомих до укр. катол. церкви св. О. Николая і на укр. цвинтар при Гіґінс Ровд і Дісплейн Рівер. — В. Н. П.!

В. Пилипів, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ У. Н. С.